EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Cultura | Aida Solà Concustell | Actualitzat el 03/03/2016 a les 18:15

«Vivim en una societat creada a partir dels prejudicis», Pablo Derqui

TEATRE-ENTREVISTA. Una estona abans de la primera de les dues funcions de l'obra Una Giornata Particolare al Teatre Kursaal, conversem amb els seus dos protagonistes: **Clara Segura** i **Pablo Derqui**. Â

Una Giornata Particolare explica les relacions humanes enmig del feixisme a itàlia. Quina imatge en podem extreure d'aquest context?

Clara Segura: El feixisme -recreat a la funció a través d'imatges reals i imatges de la pel·lícula (Una Giornata Particolare)- no deixa de ser un prejudici creat a la societat en la què ambdós personatges no coincideixen amb la norma establerta per Mussolini.Tant ell com ella, sobretot ella, estan una mica fora d'aquesta societat.

L'obra és una adaptació d'un film. A l'hora de crear cadascú el seu personatge en vau veure la versió cinematogràfica? O vau decidir, al contrari, crear el personatge de nou, a partir de l'opinió de l'Oriol Broggi (director)?

Pablo Derqui: Tant la Clara com jo vam veure el film, per ambientar-nos i contextualitzar-lo, i hi era present, però només la vam veure un cop, puix que l'obra és tan potent que vam preferir fer-la nostra. Jo sí que recordava haver-la vist de petit, però no em vaig basar en cap moment en el film.

La tercera pregunta és per tu, Clara, com definiries Antonietta, el personatge qui interpretes a Una Giornata Particolare?

L'Antonietta és una dona que està atrapada, està a una gàbia -com l'ocell que s'escapa- però, en el seu cas, sense saber-ho. Una gàbia on se sent confortable perquè sap què ha de fer cada dia... Però, realment, que sàpigues el que has de fer cada dia no vol dir que siguis feliç en què has de fer. Així doncs penso que a l'Antonietta li passa el mateix que li passa a l'ocell: li deixen la porta oberta i s'escapa, un moment, a donar una volta i allà és on ella descobreix que hi ha un món més enllà de les quatre parets de casa i és, exactament, la trobada amb ell la què li acaba d'obrir els ulls... I és el Gabrielle qui li ensenya que les persones també percebem les coses des de la part emocional... És a dir, no tot li entra des d'un discurs ben treballat i preparat, sinó que li entra pel cor, doncs ella s'enamora de Gabrielle o, simplement, es fascina d'aquest home, aquest home que la tracta bé: la mira, la respecta... Una cosa tan senzilla però que a casa, no té.

I ara, Pablo, com definiries el Gabrielle, un personatge difícil d'encaixar en el moment en què passa l'obra: la dictadura de Mussolini (Itàlia)

En el moment en què viu el personatge de Gabrielle, l'homosexualitat no era ben vista, puix que estic segur que ni a la família ni a l'entorn social i veïnal en què vivia fos ben vist i acceptat dir amb total llibertat: sóc homosexual. El Gabrielle és un intel·lectual, una persona llegida i, per tant, una persona que té una manera de relacionar-se amb si mateix més oberta, permissiva... En un moment en què ell no encaixa, fins al punt que dubta de si mateix, de si està bé o no, si realment és un problema seu o és un problema de l'entorn, si encaixa o no en aquell moment... El

Gabrielle espera en tot moment de l'obra que passi alguna cosa, però amb un sentit crític encara molt agut; ell mateix diu: "Segons ell (Mussolini) ens hauríem de sentir culpables", i el Gabrielle dubta d'això -encara que ho sent- així doncs, està marginat, il·lícit per la seva condició (homosexual) i patint-ho per dins...

Clara S.: Tot i que el Gabrielle sap que és el règim el què és tancat, i no pas la societat... Però, és cert, també, que si tu ets de la minoria, et fan dubtar... A vegades, i ara, ens passa; per exemple, la dreta sap que és de dretes...

Pablo D.: Sí, Clara... Però ser de dretes és dolent? (riu) Un neoliberal, ara, et diria que la dreta no és Franco... Al llarg de la història, la societat ha estat creada per prejudicis. Tenim la mentalitat encara "es lo que nos han dicho y nos lo tenemos que creer!". I l'obra parla, l'obra parla molt d'aquest tema (els prejudicis), un tema encara present, en diferents mesures, però encara hi és...

L'Antonietta és una dona qui considera que el feixisme és una cosa bona, que el feixisme és una cosa bona i que Mussolini és el millor home del món, a més, de guapo... Però, dins d'aquest pensament, és ella realment feixista?

Clara S.: Jo crec que no és una persona feixista, sinó, en el fons, no tornaria a casa del Gabrielle, un cop i un altre. Ella mateixa li diu que no li importa que sigui homosexual, però sí que ella mateixa és capaç de pensar si és veritat o mentida la història que hi ha darrere del Gabrielle -va ser expulsat de la ràdio on treballava per la seva orientació sexual- i no entén com l'han expulsat del partit, l'han fet fora de la feina i com ara està escrivint cartes en uns sobres quan, en realitat, ell té un potencial i un talent que no està sent aprofitat; jo crec que coses tan evidents com aquestes sí que les veu, però totes les coses les entens quan les vius i no quan te les expliquen o quan les pateixes.

Pablo D.: Dir si l'Antonieta és feixista o no, té una similitud avui dia amb la democràcia. És a dir, actualment la democràcia pot ser molt despòtica, és a dir, la majoria pot pensar que Rahoy o la Guerra d'Iraq està molt bé perquè, per vot majoritari, hi hem votat a favor, i això, això és democràcia. I a l'obra, l'Antonieta està al marge i dins del flux de pensament general, per tant, feixista o no feixista és complicat de definir... Ella és el què es creia, en aquell moment, que era bo... I que Mussolini era guapo només cal mirar, en l'art a l'època del feixisme, la propaganda d'aquell moment era preciosa i no és gens estrany que l'Antonietta trobés atractius a aquells líders...

Clara S.: I Pablo també t'hi afegeixo el reclutament de les camises negres i les SS també hi havia una estètica en què formaves part d'un col·lectiu amb molta elegància i estil... Durant la preparació de l'obra, em vaig estar mirant uns vídeos de Mussolini i caràcter, en té... Mussolini té un caràcter i una expressivitat molt teatral... Els discursos de Mussolini travessen.

En canvi, el Gabrielle no està gens fascinat per Mussolini, però tampoc és un antifeixista...

Pablo D.: Gabrielle, al contrari de l'Antonietta, no el deixen encaixar enlloc. Jo no sé donar resposta, per exemple a una pregunta que em faig respecte a el meu personatge: Què hagués passat si Mussolini hagués acceptat l'homosexualitat a la Itàlia feixista d'aquell moment? I a Europa? No ho sé... No estic segur... Però a una conclusió he arribat: si l'homosexualitat hagués estat acceptada, potser Gabrielle no hauria estat antifeixista... Però, com que el context era el quin era la resposta a sentir-se a atac i perseguit, doncs ell està en contra per supervivència. Segurament si Gabrielle no hagués tingut cap mena d'amenaça, no estaria vivint la seva vida... No ho sé... El personatge, el què és cert, és que no s'ho planteja, ni és tampoc una qüestió política, penso. El problema de Gabrielle és pensar si està bé, si està malament, si és una persona normal o està malalta... Això és el més important per ell, penso.

Bona part de la pel·lícula de l'Escolla són els silencis, les contemplacions de l'un amb l'altre, uns primers plans molt treballats... Com heu aconseguit resoldre-ho en el teatre?

Pablo D.: Si l'hem resolt, no ho sabem. Ara, et puc afirmar que l'hem treballat, i molt *(riu)* .

Clara S.: Els silencis és un dels grans dilemes que ens plantejàvem a l'hora de traslladar el teatre. Tant nosaltres com l'Oriol (director) sabíem que l'obra havia funcionat per la versió anterior que n'havia fet l'Anna Lizaran i el Josep Mª Flotats, per tant, sabíem que teatral ho podia ser... Però, també obliguem a l'espectador a focalitzar en el temps: que la càmera faci un viatge per les estances de la casa, que es vegi un moment la Rosmunda (l'ocell), un moment la cafetera que fa fum, etc. Nosaltres tenim la sort de tenir tot això alhora, i crec que hem aconseguit un tempo teatral que buscàvem: Que l'espectador comparteixi una petita giornata al nostre costat.

Foto: Jordi Mira